

MARTINA TUHÁČKOVÁ

LENKA
A PAN TAJNÝ

© 2026 Martina Tuháčková
Ilustrace: Martina Tuháčková, olejomalba 2026
Všechna práva vyhrazena.

Mému panu Tajnému

První kapitola

Lenka seděla ve své oblíbené cukrárně na Kampě. Popíjela cappuccino a s příjemným mrazením v zádech se těšila na další tajné setkání. Pomalými doušky si vychutnávala plnou chuť kávy, zatímco její pohled těkal od mléčné pěny k načeřené hladině Vltavy. Slunce se od ní odráželo a jeho paprsky tančily na tvářích zamilovaných turistů, kteří se snažili ulovit dokonalý snímek ze své dovolené. Nejraději by se chopila štětce a barev, aby tu snovou scénérii přenesla na plátno.

S pobaveným úsměvem opustila svou vnitřní kompozici a letmo se ohlédla doprava. Slunečné červenové odpoledne zaplnilo Kampu lidmi, přesto ho mezi kmeny stromů hned zahlédla.

Nezaměnitelnou siluetu. Pana Tajného.

Mezi okolním ruchem působil téměř nepatříčně. Zatímco kolem něj proudily davy lidí, on kráčet pomalu a soustředěně, ponořený do vlastních myšlenek. V ruce držel malý balíček ovázaný elegantní mašlí, který v jeho sevření působil skoro jako vzácný artefakt. Suverénně otevřel dveře a nenápadným mrknutím obsluze naznačil, že už tu na něj někdo čeká. Poté zamířil k Lenčinu stolku a bez jediného slova se posadil.

Jeho pohled ji znovu vyvedl z míry. Pořád si na něj nedokázala zvyknout, protože nikdy nevěděla, co si myslí. A právě to ji zneklidňovalo nejvíc.

„Dobrý den,“ pozdravil ji se šibalským úsměvem. Podal jí krabičku a lehce, jako by náhodou, se dotkl její ruky.

Lenka sebou málem trhla. Ten letmý dotek ji zaskočil víc, než by si chtěla připustit.

„Pro vás.“

„Děkuji. To je od vás milé. Mám ji otevřít hned?“ zeptala se a snažila se znít klidně. „Co si to na mě zase tentokrát vymyslel?“

Pan Tajný se pousmál. „Ano, jistě,“ odpověděl. „Ale jen pokud mi důvěřujete.“

„Ten úsměv. Nesnášela ho, protože pokaždé vyhrál.“ Než by dala najevo rozpaky, natáhla se pro dárek. Pomalu rozbalovala papír a moc dobře věděla, že ji pozoruje. Jeho pohled býval až nepříjemně soustředěný. Uvnitř našla červený šátek z jemné látky.

Prsty přejela po jeho hladkém povrchu a podívala se zpátky na něj.

Nic. Jen ten úsměv.

„Šátek?“ zeptala se a snažila se zachovat lehký tón. „Trochu obyčejné, nemyslíte?“ Opatrně látku roztáhla mezi prsty. Byl lehký a překvapivě jemný.

Hned si však představila, jak se do něj balí jako do kukly a čeká, kdy roztáhne křídla. Při té představě se zasnila a nepatrně se k němu naklonila. Na vteřinu měla pocit, že i on ztratil svou obvyklou jistotu.

Jen na okamžik. Pak se vzpamatoval a zašeptal: „Jen na první pohled.“ Zvedl hlavu a podíval se jí přímo do očí.

Povytáhla obočí a nechala šátek sklouznout na stůl. „A co s ním mám tedy dělat?“

„To se dozvíte později. Věřte mi.“

Lenka zaváhala. V duchu otrhávala lístky pomyslné kopretiny a čekala, kde se její váhání zastaví. Nakonec šátek složila, uložila zpět do krabičky a zaklapla víko.

„Dobře, věřím vám.“ Místo další otázky ho jen probodla dlouhým pátravým pohledem.

„Dám si espresso a možná i nějaký dezert. Všechny vypadají jako umělecká díla. Oceňuji, když je někdo opravdový profesionál ve svém oboru. Já bych to maximálně dokázal naprogramovat a vytisknout na 3D tiskárně.“ Zasmál se vlastnímu vtipu.

„Skvělý nápad. Myslím, že ten červený se mi bude k šátku hodit nejvíc,“ prohodila Lenka pobaveně.

Objednala si tedy dezert v podobě rubínového prstenu s malinovým krémem na lůžku z křehké tartaletky. Pan Tajný sáhl po citronovém. Svou geometrií a přesností dokonale odpovídal jeho zálibě v řádu a proporcích.

Nad talířky, které připomínaly spíš exponáty v galerii než zákusky, napětí konečně trochu polevilo. Bavili se o kolemjdoucích turistech, o Kampě i o lidech, kteří se snažili zachytit dokonalou fotografii a přitom často zapomínali dívat se kolem sebe.

Když zaplatili a vyšli před cukrárnu, požádal pan Tajný Lenku o šátek a zavázal jí ho přes oči. Zůstala stát bez hnutí, ale nic nenamítla. Podala mu ruku a nechala se vést přes park vstříc dalšímu dobrodružství.

Držel ji jemně, ale jistě. S každým krokem si víc uvědomovala jeho blízkost. Měla chuť zeptat se, kam ji vede, ale neudělala to. Vydali se hlouběji do uliček Malé Strany směrem k Maltézskému náměstí. Potom zahrnuli do postranní uličky a zastavili se u schodů.

Pan Tajný ji zdržel. „Nepřijde vám zvláštní, že vás takhle vedu?“

„Ani ne,“ zalhala.

Pomohl jí vystoupat po schodech a vzápětí se ocitli uvnitř nějaké budovy. Lenka slyšela tlumený šum hlasů, cinkání skleniček a vzdálené tóny klavíru. Prostor kolem nich působil uzavřeně, ale zároveň byl zvláštním způsobem živý.

„Sundejte si šátek,“ zašeptal.

Poslechla.

Když si oči přivykly světlu, zjistila, že stojí uprostřed malého divadelního sálu. Po stranách tlumeně svítily starodávné lampy a židle se sytější rudými sedáky vypadaly, jako by sem byly přeneseny z jiné doby. Rozhlédla se kolem a ke svému překvapení zjistila, že pan Tajný je téměř jediným mužem v sále.

Otočila se k němu a snažila se najít odpovědi v jeho očích, ale jeho pohled zůstal nečitelný. Jen lehce pokrčil rameny, jako by říkal: „Teď se dívejte.“

Na pódiu se právě zvedala opona a kolem Lenky postupně utichaly hlasy. Jakmile herečky začaly recitovat jednotlivé monology žen o jejich nejhlubších fantaziích, trápeních i intimních zkušenostech, zpozorněla. Některé příběhy byly úsměvné, jiné smutné, kruté i osvobozující. Místy jí přeběhl mráz po zádech.

Texty, které slyšela, ji zasáhly víc, než čekala.

Dotýkaly se věcí výsostně ženských. Bylo to syrové, osobní a nečekaně otevřené. Nic podobného dosud nezažila. Seděla vedle pana Tajného a přestože se během představení ani nedotkli, měla zvláštní pocit, že ten zážitek sdílejí společně.

Když se spustila opona, otočila se k němu. Jen tiše seděl a čekal.

„Proč jste mě sem vzal?“ zeptala se.

„Abyste to viděla,“ odpověděl prostě.

„Hm. Nejdřív jsem vám chtěla vynadat. Dáte mi přes oči červený šátek, vláčíte mě přes celou Kampu neznámo kam a nakonec skončím v divadle plném žen na představení o ženské intimitě. Upřímně jsem netušila, co si o tom mám myslet.“

Na okamžik se zadívala na jeho dlouhé ruce s tenkými prsty. Nepůsobily dojmem člověka, který by celý život pracoval fyzicky, přesto v nich byla zvláštní síla a jistota.

Zvedla k němu oči.

„Teď bych vám ale chtěla spíš poděkovat. Ani jsem netušila, kolik různých emocí ve mně může jedno představení vyvolat. A obdivuji všechny ty ženy, které se nebály o podobných věcech mluvit nahlas.“

V očích jí pobaveně zajiskřilo. „I když jsem se chvílemi bála, že se na vás vrhnou a vybijí si vztek na jediném chlapovi v sále.“

Pan Tajný se zarazil. „Popravdě řečeno jsem také netušil, kam se to celé bude vyvíjet. Některé věci byly nové i pro mě.“

„Myslím, že potřebujeme na vzduch,“ rozhodla Lenka. „A ještě jeden drink. Musím to všechno vstřebat.“ Tentokrát se usmála bez rozpaků.

„To nemohu odmítnout,“ odpověděl. „A jako správný gentleman vás potom doprovodím domů. Po takovém večeru vás samotnou nepustím.“ Nabídl jí rámě.

Cestou z divadla se znovu ponořili do ruchu večerní Prahy. U Karlova mostu narazili na malou vinárnu, kde sedělo jen několik hostů. Lenka si uvázala šátek kolem krku a uzel posunula na stranu. Dodával jí lehký francouzský šmrnc.

Stejně francouzsky působil i interiér vinárny. Stoly pokrývaly kostkované ubrusy a na každém hořela svíčka. Vosk stékal po hrdlech lahví a vytvářel tím barevné rampouchy. Ve vzduchu se mísila vůně vína a parafínu evokující pocit tepla a soukromí.

Přesně to oba potřebovali. Objednali si bílé víno a mlčky pozorovali dění venku. Ani jeden neměl potřebu rozebírat představení. Na panu Tajném bylo vidět, že ho zasáhlo víc, než čekal.

Krátce před půlnocí si zavolali taxi a vydali se k Lence domů. Když auto zastavilo, vystoupila, rozloučili se a pan Tajný odjel zpátky do nočních ulic Prahy.

Druhé ráno se Lenka probudila ve své posteli. V bezpečí náruče svého přítele.